

Luminita

P. III
316

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI DE PIONIERI

1968

ANUL XIX

*Dragi prieteni,
De aici înainte, în această pagină a
revistei, am să stau de vorbă cu voi,
răspunzând la scrisorile pe care le mi-
nesc. Din teamă de plaiuri sose în
redacție mă opresc mai întâi asupra
hîndurilor soise de Nicolae Valentin
din Botoșani.*

AVEAM UN PRIETEN

Dragă Luminița, aveam un prieten care, fără nici un motiv acum nu mai vrea să fie prieten cu mine. Spune-mi ce să fac pentru ca totul să fie ca mai înainte?

Ești sigur, dragă Valentin, că n-ai pricinuit amicului tău, măcar o dată, fără să vrei, vreo neplăcere? Întii gîndește-te bine, și apoi stai de vorbă cu el. Întreabă-l direct, ca între prieteni. Poate are o supărare în familie, poate altceva îi apasă sufletul. Asta ar fi datoria ta de prieten.

SCHIMB DE TIMBRE

Reinhold Sorin, Brăila, Blocul A, Scara C, ap. 46, vrea să facă cu voi, dragi copii, schimb de timbre. Bun, dacă-i prin scrisori, schimbul

va fi într-adevăr numai de timbre, că altfel știți voi cum se întîmplă: dă-mi timbrul și-ți dau poza lui Roger Moore, elasticul de la praștie, zece capace de pepsi... ehei, asta nu-i filatelie. Deci notați bine adresa lui Sorin, iar dacă vreți să publicăm și adresele voastre, comunicați-ni-le.

NUMAI MEDII DE 10

Ingrid Fulga, de la Școala nr. 17, București, a încheiat primele 4 clase elementare numai cu medii de 10. Te felicit, dragă Ingrid, atît pe tine cît și pe cei care, asemenea ție, s-au străduit să obțină rezultate atît de frumoase la învățătură.

SÎNT CU TOTII ABONAȚI

Elevii clasei a III-a A, Liceul pedagogic din orașul Deva (pe care-i vedeți în fotografie), fiind abonați la revista «Luminița», pot s-o urmărească în permanență și să ne comunice părerile despre ceea ce am publicat, precum și preferințele lor.

DESPRE ORAȘUL NATAL

Munteanu Mihai mă roagă să-i spun cîte ceva despre cele mai vechi clădiri din Piatra Neamț. Dar bine, Mihai e chiar din Piatra Neamț, str. Mureș nr. 5; nu mai bine mi-ar spune el mie? O, dar e micuț, are numai 7 ani. În orașul tău, dragă Mihai, există un monument istoric foarte prețios: biserica Sf. Ioan, al cărei turn-clopotniță a fost construit de Ștefan cel Mare. Du-te și vezi-o, iar dacă ai să mai vizitezi și Muzeul orașului, vei ști multe lucruri interesante despre istoria cetății tale.

Aștept scrisorile voastre, dragi prieteni. Puteți să mă întrebați cîte-n lună și-n stele și am să vă răspund. Trimiteți-mi fotografii de tot felul, desene, noutăți. În această pagină, vă reamintesc, mă veți găsi întotdeauna gata să stau de vorbă cu voi despre tot ce doriți. Adresa redacției este «Luminița», Piața Scînteii nr. 1, Sectorul I, București.

La revedere, pe curînd.

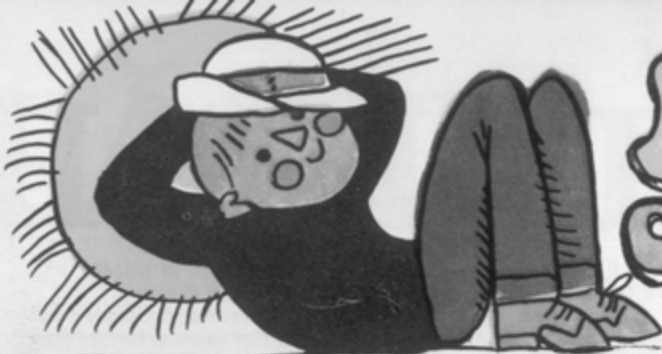
Lucian

EXPRES CONCURS

PARTICIPÎND, PUTEȚI CÎȘTIGA:

- UN APARAT DE RADIO CU TRANZISTORI;
- UN CEAS DE MÎNĂ;
- O JUCĂRIE MECANICĂ.

AMĂNUNTE, ÎN SUPLIMENTUL «LUMINIȚEI»

IMAGINAȚIE CREATOARE

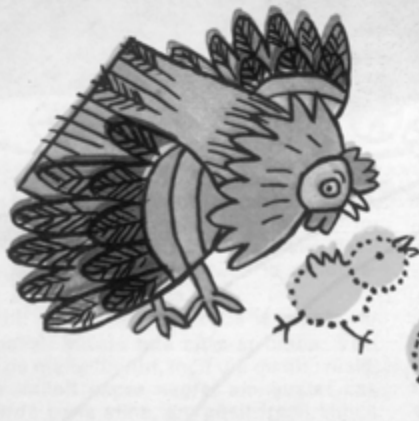
de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Oficial era în vacanță de 24 de ore. Pentru el însă, pentru Emil, vacanța începea abia peste 2 ore și... 18 minute. Odată cu plecarea trenului din Gara de nord. Două ore și 18 minute? Enorm! Mai ales cînd locuiești la o zvîrlitură de băț de gară și cînd, pe deasupra, totul era pregătit din ajun: valiza, plasa cu mâncare, cartonașul cu adresa locului de destinație (parcă n-ar fi știut-o și trezit din somn!): Valea

Izvoarelor, a șasea stație, ulița mare, a doua casă pe stînga de lingă școală, o fîntînă de piatră, o laviță și un nuc bătrîn pe care era ținut numărul, din tablă: 264. Și parcă n-avea să-l aștepte în gară prietenul său, Costel Bigică, bunul său prieten cu care se cunoscuse în urmă cu un an, la mare, în tabăra de la Năvodari? Îi păstrase toate scrisorile și toate se încheiau cu rîndurile: «Dragă Emil, vino la mine îndată ce iei vacanță. După vreo 2—3 săptămîni o să ne întoarcem împreună la București, bine? Al tău, Costel».

Și, iată, sosise vremea. Adică nu, mai erau 2 ore și 17 minute... Uf! Băiatul nu-și mai găsea astîmpărul. Ce putea să mai facă să treacă timpul? Să numere tramvaietele care treceau în sus și în jos? Să dezlege cuvinte încrucișate? Să deseneze? Și, deodată, dădu cu ochii de caietul de limba română. Nu trecuseră nici două zile de cînd tovarășa învățătoare le spusese:

— Prima temă pentru prima oră, în toamnă: «Cum am petrecut vacanța».

Ural! De ce să aștepte pînă la toamnă? Avea timp berechet, acum: 2 ore și 13 minute pînă la plecarea trenului. Ei bine, într-o oră va termina tema. Într-un minut totul era scris, apoi... apoi, Emil se opri. El nu mai fusese niciodată la țară! Niciodată. Ei și? Citise doar atîtea lucruri în cărți și în ziare și, pe urmă, nu străbătuse cu trenul sau cu autobuzul atîtea sate? Începu să scrie.

Prima dată eu am ajuns în Gara de nord. Acolo era o forfotă grozavă, oamenii se grăbeau care încotro, megafonele anunțau sosirea și plecarea trenurilor.

— Ajunge, își zise, doar n-am să-mi petrec vacanța mare în gară. Continuă să scrie: **Curînd, trenul s-a pus în mișcare. Drumul a fost ca un vis și am ajuns cu bine în comuna Valea Izvoarelor.**

— Acum va trebui să descriu puțin natura, așa se obișnuiește. **Cerul e albastru. Iarba era verde.** Reciti și plescăi din buze nemulțumit: — Asta e ca în clasa întâi. Dar în iarbă, dar pe cer nu se află nimic? Să ne ocupăm puțin de iarbă...

Ce poate fi în iarbă? Niște boboci de gîscă? De ce nu?

Scrise: **În iarbă verde mișunau niște boboci de gîscă mici și pufoși care...**

— Ce fac bobocii de gîscă? Măcăie? Țî! Asta fac rațele... Nechează? Nu. Muges? Behăie? Ce fac gîștele, domnule? se întreba cu glas tare băiatul și nu găsea nimic. Poate pentru că era grăbit, poate din pricina zgomotului tramvaielor... Stail! Am găsit, se lumină Emil și fără să mai stea pe gînduri adăugă: **care făceau zgomot. Pe cerul albastru zburau berze care...** Și berzele ce făceau? Ce fac ele cînd zboară pe cerul albastru? Cîr-pesc? Parcă nu... Guiță? Orăcăie? Nici într-un caz! Atunci? Privirea i se opri asupra propoziției de deasupra. Ural! A găsit. Continuă: **zburau berze care făceau zgomot.** Mai departe. Ceva despre

cîine! **Cîinele lui Costel...** Se opri din nou:

— Cum se spune cînd o javră se bucură? Ce face cîinele cînd dă din coadă? Chiule? Sare într-un picior? Cam greu... Este un cuvînt, precis este, se chinuia băiatul cu ochii la ceas, dar nu-l găsea. Și deodată se liniști. Nu-l găsisese odată? Scrise: **Cîinele lui Costel făcea zgomot. Bun.**

Acum încă un element... Cloșca cu pui! La țară sint cloști? Sint. Și ce fac ele? Cloșcănesc? Parcă așa ceva, dar nu sint sigur. Și puii? Puiulesc?! Parcă-parcă, dar nu mai avea timp să verifice. Atunci? Simplu. Scrise: **O cloșcă cu pui făcea zgomot.** Perfect, acum va încheia. Își aminti o frază care îi plăcuse mult și pe care o ținea minte cuvînt cu cuvînt. Asta o să-i placă mult tovarășei învățătoare. Începu un alineat nou și scrisese:

Pretutindeni domnea o liniște poetică și adîncă. Se auzea cum crește firul de iarbă. Punct. Valiza și... fuga la gară. Mai erau 15 minute.

(CONTINUARE ÎN PAG. 6)

PE PLAIURILE

Nu eram acolo decît de trei zile, timp suficient, totuși, pentru a cucerii stîmpana cabanierului. Pe noi nu trebuia să ne aștepte cu masa, pentru că era de ajuns să auzim sunetul dulce al așezării tacîmurilor, că o și porneam cu vioiciune spre sufragerie. După noi nu pleca niciodată cu lanterna și ciinele pe coclauri, speriat că ne-am rătăcit; știa că nu ne mișcăm de lîngă cabană. Pe scurt, noi — adică Bogdan și cu mine — eram niște oaspeți desăvîrșiți. Mie mi se dăduse un fotoliu balansoar, în care mă legănam privind piscurile prin binoclu, iar dacă Bogdan era cuminte, adică nu se tăvălea pe iarba și nu avea pretenția să alerge pe malul pîrlului din apropiere, îl lăsam să se uite și el. Deși lucrul ăsta se întîmpla destul de des, trebuie să spun că nu eram întru totul mulțumit. Respectînd ordinea părintești, Bogdan tot reușea să găsească ceva de făcut. În ultimul timp, buzunarele începuseră să-i atîrne cam greu.

— Ai de gînd să duci o parte din muntele ăsta acasă? Văd că ți-ai umplut buzunarele cu pietre.

Mi-a arătat una albă, poroasă ca un burete și după formă semănînd cu o scoică.

— Cine ți-a dat-o? am întrebat eu, ca să spun ceva.

— Mitică.

— Simpatîc Mitică ăsta. Dar ia stai, cine e Mitică?

Bogdan începu să rîdă și aduse caietul de desen. Îmi arătă un pitic cu ochi în-

țelepți, cu zimbet poznaș. Îl pictase deunăzi cu culorile pe care i le dăruisem la sfîrșitul anului școlar. Eu bănuiam, vă spun drept, că acest Mitică n-ar fi putut în ruptul capului să culeagă pietricele. Probabil că scoica îi fusese dăruită lui Bogdan de unul dintre turiștii care plecau dimineața spre vîrf și se întorceau seara, cîntînd și rupti de oboseală. Totuși, ca să-i fac plăcere, l-am întrebat:

— Și cum de a reușit Mitică să se cațere pe stînci?

— Nici nu s-a cațărat. L-a dus Ușurelul.

— Ușurelul? ăsta cine mai e?

Bogdan a dat foaia și văzui un cerb de toată frumusețea, maro, cu copite verzi și coarne galbene.

— Ușurelul e foarte sprinten, iar Mitică foarte înțelept. El mi-a spus că pe vîrful muntelui e un lac cu multe scoici.

— Mitică nu s-a uitat bine. În lacurile alpine nu trăiesc scoici.

— Dar asta?

— Asta, dragă, e pietrificată, are o vîrstă de multe milioane de ani. Toată lumea știe că în timpuri foarte vechi, pe locul unor munți de astăzi au existat mări. Ca dovadă, aceste scoici pietrificate.

Bogdan se încruntă:

— Vrei să spui că aici, în Bucegi, pluteau corăbii, erau valuri și furtuni?

— De corăbii, nici vorbă, deoarece omul încă nu apăruse. Dar valuri și furtuni erau din belșug și nu numai aici, ci pe o întindere foarte mare: spre apus, acolo unde astăzi sînt Munții Apuseni, spre răsărit unde sînt Carpații orientali... Cu timpul, apele s-au retras, scoarța Pămîntului s-a încrețit prin ridicări și prăbușiri și au apărut munții. În țara noastră cel mai înalt pisc e Moldoveanu, are 2 543 m. El face parte dintre cei 7 uriași ai Făgărașului, care au peste 2 500 m.

Bogdan privi multă vreme cînd spre piscuri, cînd spre mica scoică pietrificată.

— Eu cred, spuse el, că dacă vorbesc cu Mitică și cu Ușurelul ar fi de acord să te luăm cu noi prin munți.

— Sînteți foarte amabili, am bombănit eu. Dar ce ați spune dacă v-aș închide în cameră?

În clipa aceea am simțit ceva umed pe obraz. M-am întors și am rămas uimit. Un

TĂRII

20 000 DE LEGHE PRIN ȚARĂ

de AL.O. ZOTTA

cerb uriaș, cu copite verzi și coarneau galbene își pusese capul pe umărul meu. De la o oarecare distanță, demn și rezervat, un pitic mă saluta fluturându-și solemn pălăria țuguiață.

— Vezi, te roagă și el! spuse Bogdan. Nu vă mirați că a trebuit să primesc. Când veți fi și voi părinți veți afla ce înseamnă să te roage ceva un copil, un pitic și un cerb.

A doua zi, în zori, am plecat toți patru. Ușurelul ne purta la fel de lin și de repede ca armăsarul lui Harap Alb, iar Mitică ne-a fost de ajutor cu diferite sfaturi. De exemplu, noi nu știam de unde să pornim, mai precis cu ce să începem plimbarea noastră prin munți și atunci el ne-a propus să o începem din Zona poveștilor. Am mers acolo unde munții se băteau în capete și i-am găsit liniștiți. Din clătinările și înfruntările de-acum multe milioane de ani au ieșit mai înalți, mai vînjoși, și Argeșul curge vioi glorificat de legenda Meșterul Manole și de marea hidrocentra-

și-a adus aminte că are niște rude îndepărtate, faurii din adîncul pămîntului, și a vrut să-i viziteze. Cel mai bun loc mi s-a părut peștera Topolnița, așa că am pornit într-acolo. În țara noastră sînt vreo mie de peșteri și cea mai mare este Topolnița. Ne-am găsit faurii legendari, în schimb ne-am întîlnit cu speologii, care cercetau peștera și ajunseseră, totalizînd lungimea galeriilor explorate, la 11 000 de metri. Am explorat și noi doi metri și am fost foarte mîndri cînd savanții speologi au notat noua cifră 11 002... Cu faurii ai pămîntului ne-am întîlnit în minele din bazinul Petroșeni, la Lupeni și la Petrila și la Uricani. Erau, bineînțeles, mineri. Munții noștri sînt darnici, ei au adunat în timpuri imemorabile cărbuni, petrol, gaze naturale, minereuri de fier și de cupru, de aur și de argint, de plumb și de sare. La Sălcic Prahova există un munte făcut în întregime din sare, chiar așa se și numește, Muntele de sare!

ne-am culcat prea devreme, pentru că am mai stat de povești.

A doua zi am pornit din nou la drum. Ne-am abătut pe la stațiunea meteorologică de pe Vîrfurile Omului pentru a cunoaște dacă vom avea timp frumos. Aici, la peste 2 500 de metri, iarna și vara, meteorologii lucrează neîncetat comunicînd prin radio observațiile lor asupra vremii. Ei ne-au asigurat că vom avea timp frumos. Mitică s-a simțit excelent, așa cum i se întîmplă cînd se află printre oameni de știință.

Am mai colindat mult timp, ajungînd pînă în munții din nordul Moldovei și pînă în cei mai vechi munți din țara noastră, Munții Măcinului, alburii, mărunți, roși de vînturi și ploaie, dar glinditori și demni, răsărînd ca niște insule neînfrînte din apele celei mai vechi istorii.

Cînd ne-am reîntors la cabana noastră mai să nu fim recunoscuți: ne bronzaserăm ca niște marinari și eram încărcăți

lă construită de stră-strănepoții acestuia. Munții noștri sînt un castel de apă, riuri sprintene țîșnesc din fruntea lor ca niște raze și sînt mai prețioase decît aurul, deoarece ne folosesc la producerea energiei electrice.

Știți ce am observat? Că la munte nu obosești atît de tare cît s-ar crede. Vezi atît de multe lucruri, încît uiți de oboseală. Am întîlnit capre negre, am gustat caș și urdă pe la stîne, am găsit fragii Mitică

Spre seară, ne-am luat rămas bun de la minerii din Lupeni și ne-am îndreptat, pentru odihnă, spre lacul glacial Bucura din Munții Retezat. El este unul dintre zecile de lacuri produse prin topirea ghetarilor de demult, din care unul, după urmele lăsate, avea vreo 10 kilometri lungime și o grosime de 200 de metri. Lacul Bucura e albastru și liniștit, ca bolta cerului într-o zi senină. Aici am ridicat cortul, am aprins un foc de popas, dar nu

cu daruri: fluieri din Munții Apuseni, toiege sculptate de muncitorii forestieri din nordul Moldovei, bulzi de caș de pe la Buzău, insigne în forma lămpășului de miner, pălărioare castanii cu pană de cocoș de munte și un rucsac plin cu minerale, din care o să facem colecție.

Ne-am temut că prietenul nostru, cabanierul, se va supăra că am lipsit atîta timp. Dar ne-am înșelat. Era foarte bucuros:

— Poate nu știți, dar dacă mai leneveați cîteva zile în umbra cabanei, vă trimiteam acasă! Pe cînd așa, vreau să vă spun că am să vă aștept cu plăcere în fiecare an.

COLTUL FILATELISTULUI

CORĂBII

*E fiecare marcă din clasor
un țărm crestat, de alge plin și sare.
Și-n fiecare țărm izbește-o mare
pe care pleacă gindul călător.*

*Din străvechimi de evuri legendare
se-avintă visul nostru-n viitor
sub cel mai nalt catarg, cutezător,
călăuzit de-o stea biruitoare!*

*Pe ale vremii negre oceane
ne-au bîntuit atîtea uragane,
dar visul nostru n-a pierit înfrînt,*

*că-ntre Carpați, aci, pe glia dacă,
ni-i țărmul, năzuita-ne Itacă,
și doar spre ea privind, strigăm:
— Pămînt!*

ADRIAN ULMU

(CONTINUARE DIN PAG. 3)

Pe masă rămase caietul deschis. Scria așa:

În iarba verde mișunau boboci de gîscă, mici și pufoși, care făceau zgomot. Pe cerul albastru zburau berze care făceau zgomot. Ciinele lui Costel făcea zgomot. O cloșcă cu pui făcea zgomot.

Pretutindeni domnea o liniște poetică și adîncă. Se auzea cum crește firul de iarbă.

În gară era o forfotă grozavă, oamenii se grăbeau care încotro, megafoanele anunțau mișcarea trenurilor...

Și Emil era fericit.

— Exact ca în lucrarea mea, se bucura băiatul. Ce însemnează să ai imaginație creatoare! Totul am prevăzut, se felicita el de la fereastra vagonului. Curînd, pot să pariez, trenul o să se pună în mișcare, întocmai ca în lucrarea mea...

Și chiar așa se întimplă.

CĂPITANUL LUI MIHAI-VODA VITEAZUL

IV

Scenariu: PETRE LUSCALOV

1. — Un bătrîn rănit!

4. — Un cal fără călăreț?...
Să-l prindem!

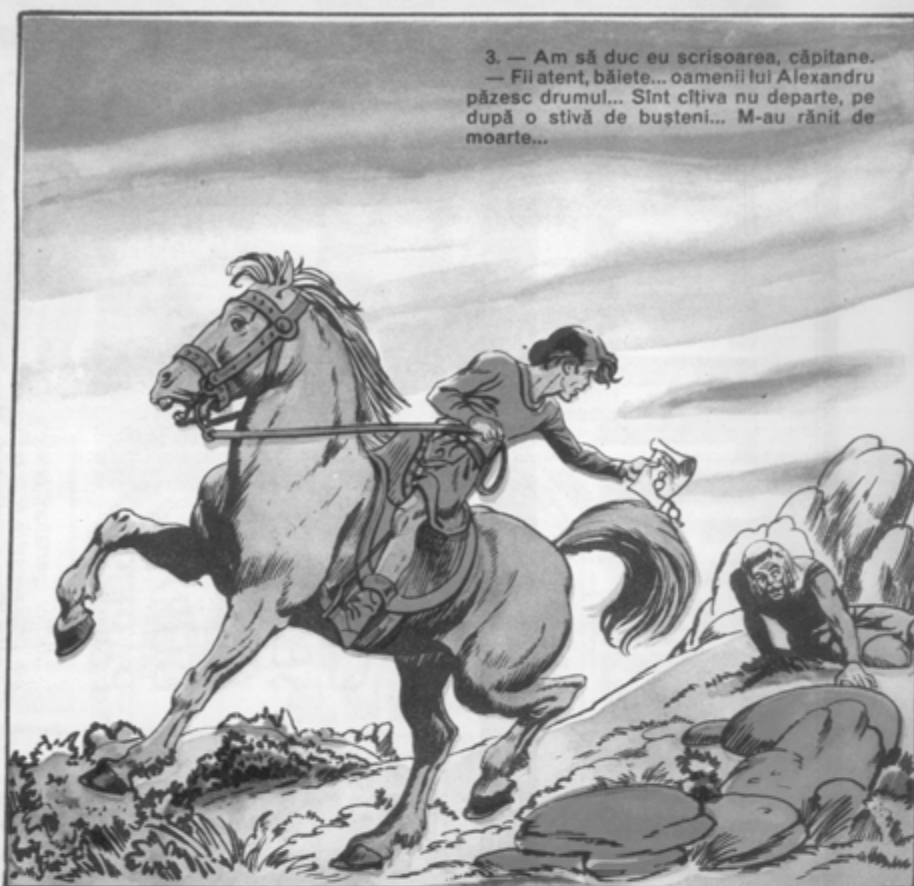
8. — La naiba... Asta o să mă
facă să întîrzii la liturghie...

**REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDEN-
TE:**

ÎN VARA ANULUI 1591, VITEAZUL IONIȚĂ UDREA, ÎNTORCÎNDU-SE DIN VENETIA, GĂSEȘTE CONACUL PĂRINTESC ÎN FLĂCĂRI, IAR PE TATĂL SĂU, UCIS DE OAMENII LUI ALEXANDRU-VODĂ, OMUL PLECAT AL TURCILOR. SCĂPAT, PRIN ISTETIIME, DE URMĂRIȚORI, IONIȚĂ SE ÎNDREAPTĂ SPRE OLT, CĂTRE BANUL MIHAI, LA CARE SPERĂ SĂ GĂSEASCĂ ADĂPUȘ ȘI SPRIJIN.

Desene: ALBIN STĂNESCU

2. ...Duc o solie. Banul Mihai să fugă din Craiova... Alexandru vrea să-l omoare!

3. — Am să duc eu scrisoarea, căpitane.
— Fii atent, băiete... oamenii lui Alexandru păzesc drumul... Sînt cîtiva nu departe, pe după o stivă de bușteni... M-au rănit de moarte...

5. — Era cineva ascuns sub burta calului După el...

6. — Bună — ziua, hangiu.
— Stăpîne, un afurisit de popă tale la turci cu nemiluia.

7. — Ajunge, părinte... Și-a pus sfinția ta în gînd să sece toată apa Iordanului?
— Ai vorbit cu păcat, fiul meu...

9. — Predă-te, părinte!

10. — Ești primul om care mi-a smuls sabia din mînă, tinere.

11. — Fugiti... o ceată de călăreți înconjură hanul...

(VA URMA)

BIBLIOTECĂ JUDEȚEANĂ
TIMIȘ
P-64.186-15

"LUMINITĂ" făcută de CITITORI

CORRESPONDENȚE DE LA PIONIERII BUCUREȘTENI

LA ȘTRAND

Într-o vară, pe cînd aveam 6 ani și nu știam să înot, dormitam pe o scîndură care înalțase vreo 3—4 metri în apă. Eram la un ștrand. Deodată am alunecat în apă adîncă. Am strigat ajutor, dar, fiindcă înghiteam apă, nu m-a auzit nimeni, am încercat să mă ridic pe un pilon, dar era plin cu alge și-am alunecat. Băusem vreo cinci înghițituri bune și ziceam că s-a zis cu mine. În ultima sforțare pe care nici azi nu știu cum am făcut-o, m-am agățat, în sfîrșit, de capătul stîlpului și cum scîndura plutea pe lângă mine, m-am prins de ea și-am leșinat. Atîta știu.

PLATON DAN

cl. a V-a, Șc. gen. nr. 11

COCOSTÎRUL

A trecut un cocostîrc
Peste case, peste tirg,
S-a rotit în patru părți,
S-a oprit mai jos în bălți.
Uite-l, parcă-i un ulcior,
Cocoțat într-un picior.

IANCU ANIȘOARA
cl. a III-a, Șc. nr. 188

PENTRU TINE, ȚARA MEA

Un buchet de violele
Pentru tine-am strîns,
Zîmbetul și vîltoșia
Lîngă ele-am pus.

Ești bogată și frumoasă
Cum nu-i alta pe pămînt,
Ai grădini și munți și ape,
Tu ești cuibul nostru sfînt.

Un buchet de violele
Pentru tine-am strîns,
Mi-am pus zîmbetul în ele
Și cei zece ani am strîns.

RĂSCANU IULIANA
cl. a IV-a, Șc. gen. nr. 17

COLEGIUL GAZETEI

Georgescu Tiberiu,
clasa a III-a A, Școala generală nr. 186

Cristescu Sorina, clasa a IV-a A, Școala generală nr. 4

Mirea Liana, clasa a IV-a A, Școala generală nr. 178

Viad Adrian, clasa a IV-a B, Școala generală nr. 15

Budurac Corina, clasa a IV-a A, Școala generală nr. 3

CAPRA CU TREI IEZI
STROESCU ANA-MARIA
cl. I, Șc. nr. 5.

CINE SE ASCUNDE DUPĂ PĂPUȘI

Micilor spectatori, prieteni ai teatrului pionieresc «Prichindele» din școala noastră, le dezvăluim secretul prin instantaneul alăturat. Atenție, el are și o valoare de «document»: a fost luat după ce ne-am clasat pe locul I la primele două faze ale concursului cultural-artistic. În toamnă urmează faza pe municipiu. Urați-ne succes!

Brasoveanu Dolina și Domnariu Dan, cl. a VI-a A; **Vasile Adriana**, cl. a VI-a C; **Florea Virgil** și **Preda Valeriu**, cl. a VI-a G; **Vălișărescu Dan**, cl. a VI-a B, Șc. gen. nr. 5.

NOTA 10

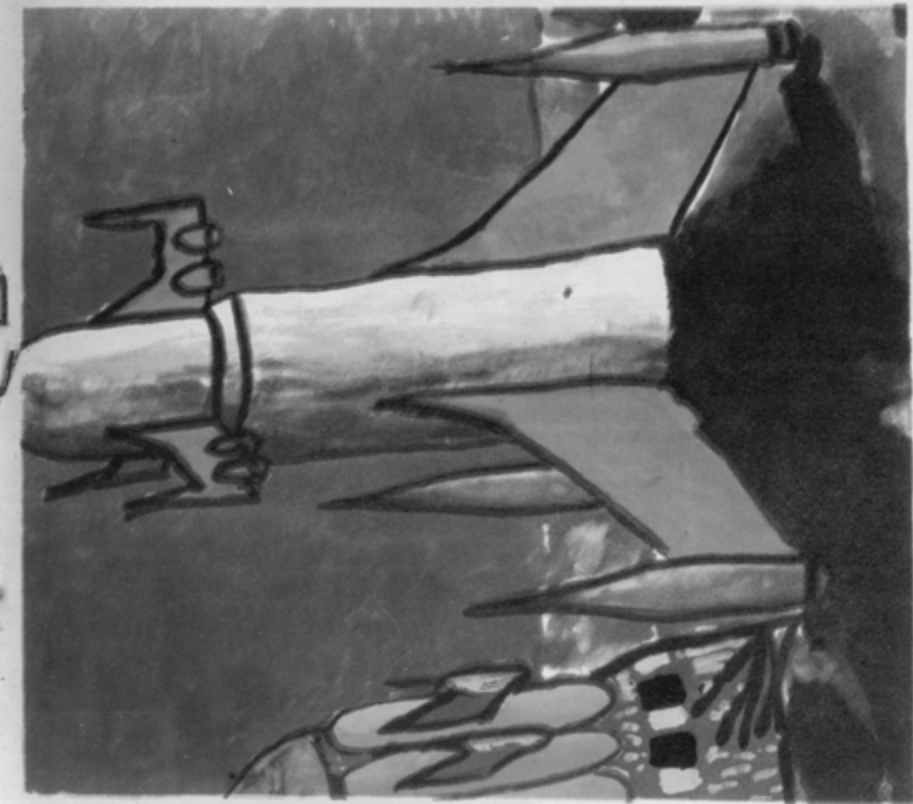
În afară de nenumăratele note de 10 asemenea unor pașapoarte pentru vacanța fericită, pionierii detașamentului clasei a III-a din liceul nostru au mai primit un 10... colectiv! Detașamentul s-a clasat pe primul loc la concursul cultural-artistic al școlii, interpretînd dramatizarea «Scrisorii a III-a» de Mihail Eminescu.

PIONIERII. LICEULUI «AUREL VLAICU»

SPORT

«Campionii își încep pregătirea cit de timpuriu!» Aceasta este deviza echipei noastre de minibaschet, care cuprinde pionieri din clasele a III-a, a IV-a și a V-a. Rezultatele antrenamentelor sînt următoarele: Deocăntă, locul I la campionatul...

PLANETA MISTERIOASĂ

— Ajutor! strigă Nicu.
Dar nu era țipenie de extrateres-
tru.

CAPITOLUL III. VINĂTOA- REA DIN JUNGLA

Din fericire, Nicu a reușit să eva-
deze pentru că grătile erau largi
în partea de jos și înguste în dreptul
capului. Nicu a înțeles după forma
lor că extraterestrii aveau picioarele
groase ca niște pilni și capul foarte
mic. Nicu ajunsese în jungla planetei
necunoscute. Acolo, niște roboți,
cu un tip de aruncătoare de flă-
cări, vinău dinosauri-roboți care
voiau să-i înghită. Când l-au văzut
pe Nicu, roboții s-au speriat și au
pus tot combustibilul în funcțiune,
ca explozia să fie mai mare, dar
aparatul a sărit în aer și n-a mai
rămas urmă nici de unii, nici de
ceilalți.

CAPITOLUL IV. SEMNALE DIN CUPOLA TELESOPICĂ

De cum găsi cupola telesopică
Nicu lansă semnale morse prin
emittorul de radio. Deodată cerul
planetei se acoperi de un nor de
farfurii zburătoare. Din ele au co-
borât extraterestrii. Ei i-au mulțu-
mit lui Nicu fiindcă le salvase pla-
neta de roboți și dinosaurii-roboți.
I-au mai spus că fuseseră plecați
în excursie, dar vorbeau într-o lim-
bă necunoscută și Nicu n-a înțeles
nimic. El a spus că vrea acasă și
s-a așezat la mânăș farfuriei zbu-
rătoare. Se orientă printre stele
și ajunsese pe Pământ. Farfuria s-a
spart, iar Nicu a fost catapultat
cu un șezlong care s-a desprins
automat din cabină.

Nicu nimeri în grădină, direct la
masa de seară. Tata citea din
ziar că în America au fost găsite
resturile unui obiect făcut dintr-un
metal necunoscut. Tata n-a ob-
servat apariția ciudată a lui Nicu
și nimeni n-a știut nimic despre
aventura lui formidabilă.

CAPITOLUL II. ÎN PLINĂ AVENTURĂ

Ateriză pe un rachetodrom. Deo-
dată se deschise o scară și Nicu
coborî. Acum el trecea printre niș-
te blocuri foarte late. Se vedea
bine că era noapte, fiindcă toate
reflectoarele fixate pe acoperișuri
luminau strada. Trotuarul era pe
bandă rulantă. Nicu, în loc să ape-
se pe butonul care puneia strada
în mișcare, a apăsă din greșeală
pe un buton de alarmă. Atunci
s-a văzut ridicat de un curent pu-
ternic și a fost vîrît într-un lift. A
nimerit într-o clădire cu gratii de
fier.

— Roman foileton de PĂCURA- RU TUDOR, cl. a II-a A, Liceul nr. 24

CAPITOLUL I. TERIBILA ÎNȚIMPLARE

Era în vară. În grădina lui Nicu
păsărelele cîntau voioase. Deodată
el văzu un obiect înconjurat de
flăcări și fum. Din obiect se des-
prinse un jet puternic de raze care
il ameți. Când s-a trezit, Nicu a
văzut că se afla într-o farfurie
zburătoare!

ZAREA MUREȘ, cl. a VI-a, Liceul nr. 21.

— Ajuutor! strigă Nicu.
Dar nu era țipenie de extrateres-
tru.

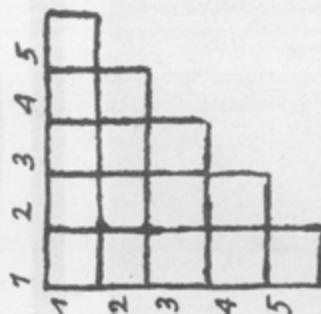
PĂTORAC DOREL
cl. a IV-a, Șc. «Vasile Alecsandri»

COLȚUL VESELIEI

Pentru tema «Copii în vacanță», colegul
nostru Victor Halinski a umplut toată pagina
blocului de desen cu un cort mare, făcut din
cîteva linii.
— Bine, cortul îl văd, dar unde sînt copiii?
Întrebă mirată tovarășa profesoară.
— Înăuntru! răspunse senin Victoraș.

ADUNATE ...

Elevii clasei I A, Șc. gen. nr. 4

CUVINTE
INCRUCIȘATE

de OVEZEA LUCIA
cl. a VII-a A, Șc. gen. nr. 99

ORIZONTAL: 1) Animal
încăpățînat; 2) Îndeminatic;
3) Un fel de marmeladă;
4) Unitate de măsură;
5) Consoană.
VERTICAL: La fel.

„ÎN PARC”

DRĂGOI MIHAELA, cl. I, Șc. nr. 5.

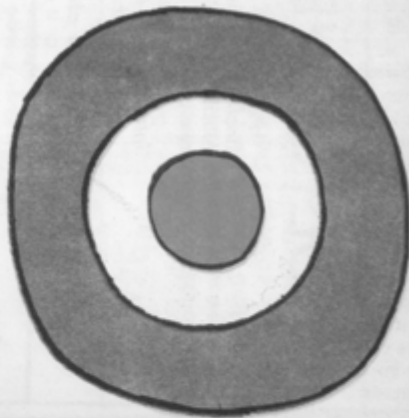

ITAL

1) În insula Capri din golful Neapolului muntele împodobit cu trandafiri roșii, cu grădini de lămii și măslini, coboară pînă în apa albastră, albastră a mării Tiraniene. Aci și-a petrecut ultimii ani scriitorul Axel Munthe creînd celebra sa «Carte de la San Michele».

1

2

IA

2) Palatul Enzo din Bologna, străjuit de statuia zeului Neptun, găzduiește în fiecare an un târg internațional în care sînt aduse cele mai frumoase cărți din lume pentru copii. Anul acesta a primit acolo un premiu cartea pentru copii «Cuhulîn viteazul din Ulster» tipărită în România.

3) Vestita piață a bisericii San Marc din Veneția.

4) În piața Veneției din Roma se înalță Columna lui Traian, ridicată în anul 113 de către arhitectul Apolodor din Damasc. Basoreliefurile sculptate în piatră amintesc de victoria armatei romane conduse de împăratul Traian în războiul purtat împotriva viteazului popor dac. O copie de pe această columnă a fost adusă la București.

3

4

2) Am găsit în sfîrșit un loc pentru umbrelă!

MAIMUȚA KIO

SCENARIU:
Al. O. Zotta

DESEN: RUSZ L.

JENICĂ NU SE SIMTE BINE, E ABĂTUT
ȘI INGRIZORAT.

DOCTORUL SÂNEL ȘI ASISTENTUL KIO AU DE-A
FACE CU UN CAZ DIFICIL.

-AȘADAR, SIMȚI UN FEL DE GREUTATE ÎN
MEMBRE, ȚI-E GREU SĂ VORBEȘTI, ÎȚI VINE
MEREU SĂ DORMI? KIO, DĂ-MI MARELE
TRATAT DE MEDICINĂ !!

-E GRAV,
DOCTORE?

-ÎN ORICE CAZ, NU-MI PLECE SĂ SUFER DE O LENE
CRONICĂ, CU COMPLICAȚII DE TRÎNDĂVEALĂ. NU
EXISTĂ DECÎ UN SINGUR REMEDIU:
TRATAMENTUL CU
N.S.N.D.

-CE SÎNT ASTEA? PILULE? CĂ
MIE NU-MI PLAC INECȚIILE !!!

-NICI UNA, NICI ALTA. DOCTORIA 6E
GĂSEȘTE TOCMAI LA O FARMACIE DIN
ORAȘUL VECIN.

-ȘI CU CE AJUNG ACOLO?

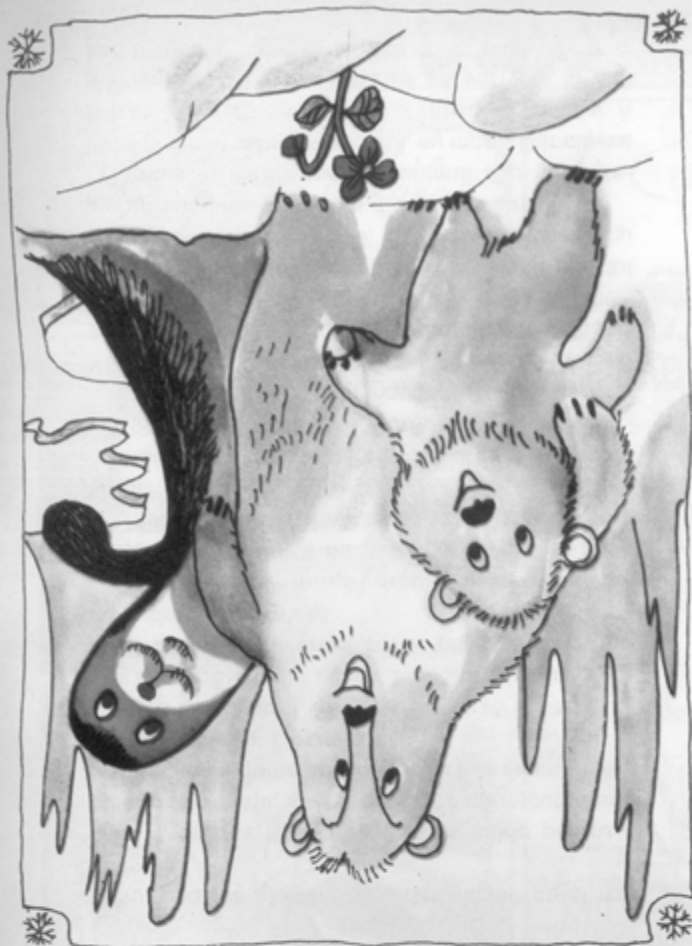
-CU BICICLETA!
REPAR-O !!!

-UF, AM TERMINAT ! ZÂU CĂ
PARCĂ MĂ SIMT MAI BINE. PLEC
DUPĂ **N.S.N.D.** !!!

-NU MAI E NEVOIE ! **N.S.N.D.**
ÎNSEAMNĂ : NU STA NICIODATĂ
DEGEABA !

ROMA

DRAGI COPII,

Vreți să vă îmbogățiți cu noi lucrări colecția «Cartea mea frumoasă»? Desprindeți cu grijă această foale și împăturiți-o ținând seama de mica copertă, precum și de numerotarea paginilor: veți obține astfel încă o cărticică din această colecție.

COLECȚIA „CARTEA MEA FRUMOASĂ”
Nr. 6

GIANNI
RODARI

— Să fi venit vreo expediție?
Cei care au găsit violeta au fost însă pui de urs.
Era o violetă micuță și tremura de frig, dar continua cu curaj să-și imprăștie parfumul în aer, deoarece aceasta era datoria sa.

— Mamă, tată, strigă rău pui de urs.
— Am spus eu îndată că este ceva neobișnuit, zise înainte de toate ursul alb, adresându-se fa-
miliei. Și, după părerea mea, nu-i vorba de un pește.
— Bineînțeles că nu-l, zise ursul alb, cea mare,
dar nu-l nici pasăre.

— Ai și tu dreptate, zise ursul după o matură
chibzuință.

Înainte de a se înnopta, ursul se răsplîndise în
toată regiunea Polului Nord: o ființă mică, neobiș-
nută și frumos mirositoare, de culoare violetă,
apăruse în deșertul de gheață, stătea într-un singur
picioș și era nemișcată. Venită să privească violeta
foci și morse, venită din Siberia, din America,
bizoni și, din depărtări mai mari, vulpi albe, lupi
și altele multe. Cu toții admirau floarea necunos-
cută, tulpina sa firavă, cu toții îi aspirau parfumul,
dar mai rămînea destul și pentru aceia care sosiser
ultimii, rămînea destul ca și la început.

— Ca să emane atîta parfum, zise o focă, trebuie
să aibă o rezervă sub gheață.
— Eu am spus de la început, exclamă ursul alb,
că toată povestea asta are un dedesubt.

Într-o dimineață, la Polul Nord, ursul alb adult-mecă în aer un miros neobișnuit și-l spuse acest lucru ursoaicei mari (cea mică era fiică-sa).

VIOLETA LA POLUL NORD

și eu.
— Exact, zise ursul alb, este exact ceea ce cred.
— Perplexă. Adică nu mai știe ce să creadă.
— Cum a spus? Întrebă ursul alb pe nevastă-sa, de-a dreptul perplexă.
aici? Să vă spun drept care-i părerea mea: sînt s-a făcut că tocmai această violetă a ajuns chiar — Ne-am lămurit buștean, observă foca. Cum acolo, sînt cu milioanele.
parfumată se numește violetă și că în anumite țări, culege informații, reveni cu știrea că micuța flință Un pescăruș, trimis spre țările calde pentru a amintea.
Nu spusesse el chiar așa, dar nimeni nu-și mai

În noaptea aceea, tot Polul Nord fu străbătut de un scîrîit îngrozitor. Ghețurile eterne se cutremurau ca gheașurile și în mai multe locuri crăpăra. Violeta emană un parfum mai intens, ca și cum s-ar fi hotărît să topască deodată imensul deșert înghețat și să-l transforme într-o mare albastră și caldă sau într-o cîmpie verde catifelată. Efortul o epuiză. În zori se ofili, își înclină petalele, își pierdu culoarea și în cele din urmă muri.
Tradus în limba noastră, ultimul său gînd tre-buie să fi fost cam acesta: iată, eu mor... Dar cineva tot ar fi trebuit să înceapă... Într-o zi aici vor fi milioane de violete. Ghețurile se vor topi și aici vor fi insule, case și copii.

Istorie universală

La început pămîntul era complet greșit și, pentru a-l face mai locuibil, s-a depus o muncă grea. Pentru a trece apele nu existau poduri. Nu existau cărări pentru a te sui pe munti. Voiai să te așezi? Nu exista nici urmă de bănci. Cădeai de somn? Nu existau paturi. Ca să nu te înțepi la picioare, nu erau nici pantofi, nici cizme. Dacă nu vedeai bine, nu existau ochelari. Dacă voiai să joci fotbal, nu erau mingi: lipseau și oalele pentru a fierbe macaroanele și, dacă ne gîndim bine, lipseau și pasteale făinoase. Nu exista absolut nimic. Zero absolut și gata. Existau numai oamenii, care aveau două brațe de muncă și astfel au putut să fie îndreptate multe lucruri strîmbe. Dar de corectat au mai rămas atîtea încă; suflecați-vă minecile, este de lucru pentru toți!

Soarele și norul

Soarele călătorea în cer, vesel și mîndru pe carul său de foc, aruncîndu-și razele în toate direcțiile, spre marele necaz al unui nor furtunos, care luna și fulgera:

— Risipitorule, mină spartă, aruncă-ți, aruncă-ți razele, o să vezi cîte o să-ți rămînă.

În vii, fiecare bob de strugure care se cocea răpea o rază pe minut sau chiar două; și nu era fir de iarbă, păianjen, floare sau picătură de apă care să nu-și ia partea sa.

— Lasă, lasă să te jefuiască fiecare: o să vezi cum o să-ți mulțumească cînd n-o să mai ai nimic ce să-ți ia.

Soarele însă își continua drumul vesel, dăruind milioane, miliarde de raze, fără să le socotească.

Doar la apus își numără razele care-i rămăseseră: și uite nu-i lipsea nici măcar una. Norul, de supărare, se prefăcu în grindină. Soarele, vesel, se aruncă în mare.

FIX contra VIX

PACI- FIDA

V

SENTINELA UITATĂ

Scenariu: M. SÎNTIMBREANU
Desene: GH. MARINESCU

REZUMATUL ACIUNII PRECEDENTE:

AJUNS ÎN «REZERVAȚIA PALEOZOICĂ», A PACIFIZILOR, DR. FELIX PIERDE DIN VEDERE RECOMANDAREA «SENTINELEI UITATE» ȘI, A PĂSIND PREA MULT PE «MANETA ERELOR», SE AFLĂ DEODATĂ ÎN MIJLOCUL BAZINULUI CUPRINZÎND MONSTRII MARINI AI LUMII STRĂVECHI. SCAPĂ CU GREU DIN MIJLOCUL LOR ȘI AJUNGE LA TÂRM.

(VA URMA)

LEI 1 50 142203